

„Môžem ešte priložiť do pece?“ opýtal sa Matúš, ktorý celý užasnutý kľučal na podlahe a cez otvory v kovových dvierkach pozoroval poskakujúce plamene.

„Pre mňa, za mňa... Len nič nepodpál,“ zahundral Richard. Brata si vôbec nevšimal, chodil po izbe, v dlani držal mobil a ruku dvíhal raz hore, potom ju zas spúšťal dole. Chvíľu bol sklonený, hneď nato sa postavil na špičky a mobil zodvihol vysoko nad hlavu. Asi po pätnástich minútach to vzdal a prístroj vypol.

„Do kelu, vážne tu nie je žiaden signál! Ani čiarka.“ Otrávene si sadol k stolu, na ktorom svietila petrolejová lampa. „To je diera,“ zopakoval už asi po stýkrát. „Žiadna električka, žiaden signál, žiadna wifina... Čo sme v stredoveku?“

„Mne sa tu páči,“ obzrel sa Matúš na Riša, „všetko je tu také pekné, drevené a...“

„Tvoja hlava je drevená, krpec.“

„Keď príde mama, tak aj jej poviem, že si ma prezýval! Aj ocovi poviem!“

Richard bratovu hrozbu nevnímal, lebo sa zas začal pohrávať s mobilom. Odrazu dostal nápad a vykročil k dverám.

„Kam ideš?“ opýtal sa ho Matúš.

„Predsa von. Čo si slepý?!“

„A načo? Oco povedal, že...“

„Oco povedal... Oco povedal...“ Richard výsmešne napodobnil Matúša. „Oco povedal, že tu bude zábava, ale ja sa nudím ako pes. Keď nie je signál dnu, možno ho chytím pred chalupou. Asi tu majú blbé pokrytie.“ Nečakal na ďalšie bratove protesty a zabuchol za sebou dvere.

Matúš osamel. Chvíľku pozoroval pukotajúci oheň v peci, no odrazu ho premkol akýsi zvláštny pocit. Šteklenie na zátylku, ako keď vás niekto pozoruje. Obzrel sa, ale izba bola prázdna. Na stenách sa

knísali tiene vrhané plamienkami, no kúty miestnosti sa utápali v temnote. Čo ak sa tam niečo skrýva?

Pred chvíľou bol z dedovej drevenej chalupy nadšený, ale pred chvíľou tu bol aj Richard, a teraz je sám. Znovu sa otočil k peci a opäť pocítil to šteklenie vzadu na krku.

Vstal, podišiel k stolu a vzal do rúk petrolejovú lampu. Jej svetlo, hoci slabé, mu dodalo odvalu. Opatrne sa vybral k najtmavšiemu z rohov. Vedel, že by to nemal robiť. Tak sa predsa začínal každý horor, ktorý videl potajme na internete.

Vždy, keď sa filmová postava vybrala kamsi do pivnice, do pustého domu alebo do lesa, v duchu na ňu kričal: „Čo to robíš? Čo si hlúpy?! Nechoď tam!“ V tejto chvíli sa však aj on ocitol v podobnej situácii. Bol sám a kráčal tam, kam by nemal. Zvedavosť zmiešaná so strachom ho hnala vpred, no hlások v hlave ho varoval: „Stoj! Kam to ideš?!“ On však hlas rozumu nepočúval.

V natiahnutej ruke držal petrolejku, ktorej svetlo sa zahryzávalo do temnoty v rohu izby. Urobil ešte pár krokov, keď sa v šere začali objavovať akési čudné predmety. Matúš žiaden z nich nepoznal, ale všetky vyzerali strašidelne. Skoro ako nejaké starodávne mučiarske nástroje. Čosi s kolesom, na ktorom sa možno odsúdeným lámali prsty. Veľké drevené čudo – asi škripec. Dlhá palica s hrotom na konci. Fúj, na tú sa pravdepodobne napichávali odseknuté hlavy. Prečo si dedo vo svojej chalupe schováva takéto hrôzostrašné veci?!

Matúš podišiel ešte bližšie. Hlások v jeho hlave už hlasno reval: „Bež odtiaľto preč! Čo najrýchlejšie!!! Vezmi ihneď nohy na plecيا!!!“

Plamienok v lampe sa zakolísal a všetky tie mučiarske nástroje sa akoby pohli.

„Čo tam robíš?!“

Matúšovi takmer vypadla petrolejka z rúk. Okamžite sa obzrel. V otvorených dverách stál Richard.

„Vel som ti, aby si nič nepodpálil!“

„Ja...“ zahabkal Matúš. „Ja... Ktosi tu bol.“

„Kde?“

„Tu! V izbe.“

„Stál som pred chalupou, a dovnútra nevošiel nik. To sa ti len zda-
lo,“ namietol Richard.

„Bol. Pozoroval ma. Cítil som to.“

Richard mávol rukou. „Možno nejaká myš. Iste je ich tu plno. Alebo...“

„Alebo čo?“

„Alebo strašidlo! Obrovské, s takýmito zubiskami. V starých do-
moch vraj bývajú strašidlá.“

Matúš sa chvíľu díval na brata a premýšľal, či vraví pravdu ale-
bo si z neho len strieľa a chce ho vystrašiť. Richard mu často robí
zle, ale mama vraví, že za to môže jeho puberta, že on to tak nemys-
lí. Matúšovi je však fuk, ako to Richard myslí, robí mu zle a bodka.
Presne ako teraz. Ozaj tu môže byť nejaké strašidlo? Matúš premýšľa.
Alebo... Odrazu si na Richardovej tvári všimol úškrn a pochopil.

„Poviem ocovi, že si ma strašil!“

„Povedz to, komu chceš, krpec. Mne je to jedno.“ Richard pristúpil
k bratovi. „Čo si našiel v tom kúte?“

Matúš si okamžite spomenul na mučiarske nástroje a posvietil na
ne lampou. „Pozri! To je!“

„Samé haraburdy,“ zavrčal starší brat.

„Aké haraburdy?!“ protestoval Matúš. „Aha, na tomto sa lámali
prsty a tamto je škripec a toto...“

„Toto je kolovrátok, toto krosná a tamto je praslica.“

„Prasnica? Ja som si myslel, že sa na to napichovali odseknuté hla-
vy...“ zatahol sklamané Matúš.

Richard otrávene zodvihol oči k nebu. Krpec nepozná ani praslicu,
to on v jeho veku...

„Chytil si vonku nejaký signál?“ opýtal sa Matúš, aby zahovoril svoj omyl.

„Nie, ale našiel som rebrík. Vede na povalu. Prišiel som si po lampu, lebo sa tam chcem ísť pozrieť. Na povale väčšinou bývajú zaujímavé veci.“

„Aj poklad?“

„Možno aj poklad.“ Richard vzal Matúšovi z ruky petrolejku a znovu vykročil k dverám. „Ideš so mnou?“ obzrel sa na brata.

„Ale oco povedal, aby sme...“

„Tak počúvaj otca a zostaň tu. A keby ťa opäť niekto pozoroval, tak ho odo mňa pozdravuj.“

Chlapci stáli pri drevenom rebríku, ktorého koniec sa strácal v tme pod strechou.

„Choď prvý. Bol to tvoj nápad,“ pobádal Matúš brata.

„Pre mňa, za mňa,“ odfrkol Rišo a položil nohu na prvú priečku.

„Ale lampáš mi nechaj tu dole!“

„Zbláznil si sa?! Veď sa potme zabijem!“

„Posvieť si mobilom.“

„Už mám len 30 percent, musím šetriť baterku. Takže mi daj tú lampu!“

„Ja dole potme sám nezostanem!“ nedal sa Matúš.

Bratia sa chvíľu naťahovali o zdroj svetla.

„Pôjdeme obaja naraz,“ navrhol napokon Richard. „Ja idem s lampášom prvý a ty choď tesne za mnou.“

„Dobre, ale svieť poriadne!“

